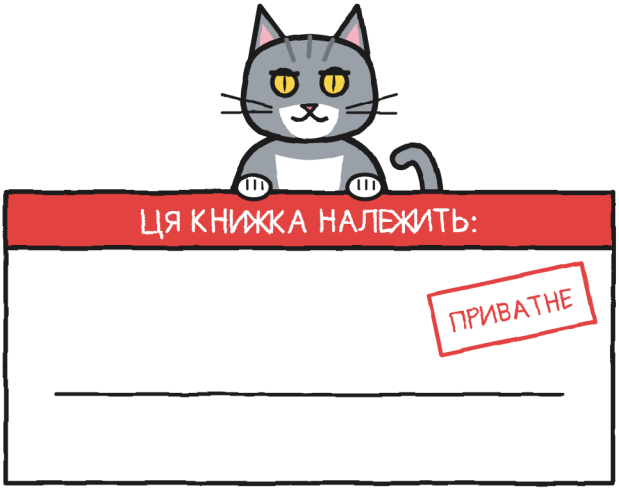

І нікому більше. —Ю.

Якщо знайдеш, не відкривай до грому.

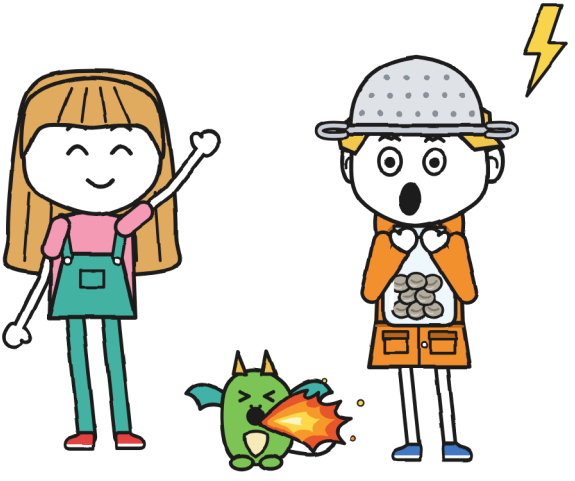

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: ти так не роби. Якщо це триває кілька сторінок, написано ВІД ТУТ і ДО ТУТ. Під час справжньої грози слухайся останньої сторінки. —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Lui Eriksson

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Друга книжка серії. Перша: «Ця посилка кусається».

Текст та ілюстрації: Lui Eriksson

Українська версія: LinguAula

РОЗМІР XL · Ілюстрований роман · 13+

Перше видання: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

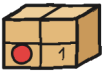
Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Шрифти: Andika, Pangolin, Caveat та IBM Plex Mono (ліцензія SIL OFL).

Опрацьовуй кожен розділ на
linguaula.com

Жоден грім не постраждав під час написання цієї книжки. —Ю.

РОЗДІЛ 1

Мисливець за грозами

У крамниці навпроти є посилка, яка тремтить.

Минулої суботи вона ворухнулася лише раз. Відтоді не вгаває: дрібне, безперервне тремтіння, як у маленького собаки в приймальні ветеринара. Так триває вже сім днів. І щодня трохи дужче.

А в мене новий зошит.

Зошит № 1 у мене закінчився. Мара, власниця «Неможливих доставок», дала мені оцей: синя обкладинка й червона печатка крамниці в куточку. На першій сторінці я вивів назву, з одним новим словом:

ЗОШИТ ДОСТАВОК 2 · Гуні. ОФІЦІЙНИЙ.

«Офіційний» означає, що я читаю його першою. Офіційно. —Ю.

Мара каже, що офіційні зошити не розмальовують. Побачимо: на цьому вже є малюнок.

Те, що треба знати про попередній зошит: дві суботи тому Юля (та, що з зеленими записками) і я вночі, по кладці й без жодного дорослого, доставили яйце, яке роками ніхто не міг доставити. Тепер це Крихта, дитинча дракона, що повторює за мною все. Мара, відьма з крамниці, нас покарала: щосуботи там, о десятій. Я новенький у районі, і майже все моє досі лежить у коробках.

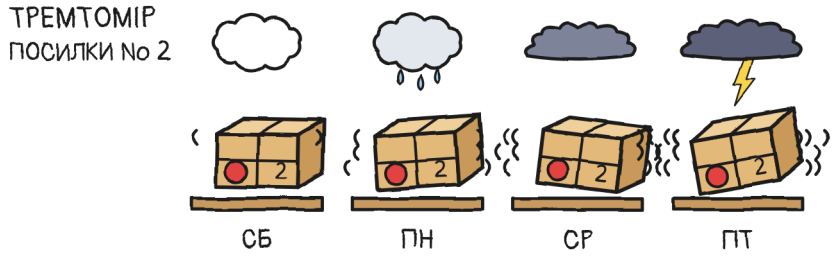
Та, що тремтить, — № 2. Вона стоїть на полиці повернених, і на ній етикетка, яку я знаю напам'ять: щовечора цього тижня я читав її, стоячи й не торкаючись, поки Мара вдавала, що мене не бачить:

- № 2 · КРИХКЕ.
- КУДИ: Флора, вулиця Канальна, 9.
- ВКАЗІВКИ: НЕ ВІДКРИВАТИ ДО ГРОМУ.
- ВІДПРАВНИК: R.

Навколо — двадцять три штампи ПОВЕРНЕНО. Я порахував їх двічі, раптом котрийсь відпав.

Повернена — це посилка, яку ніхто не зміг доставити: якщо той, хто її отримує, не підпише її чорнилом, яке не стирається, то на світанку вона летить назад на свою полицю, рядочком, як качки. Залишилося дев'ятнадцять: про це написано на стіні, зеленим, Юлиним почерком, а те, що Юля пише зеленим, не стирається. Усі їх надсилає та сама людина, R., про яку відомо лише одне: почерк у неї жахливий.

Щовечора я записував, наскільки вона тремтить і яка надворі погода: так з'явився ТРЕМТОМІР ПОСИЛКИ № 2. У п'ятницю хмара вже мала всередині блискавку.

Це не від страху: тремтить, бо насувається гроза. У суботу, о шостій вечора. Я шість разів перевірила прогноз. —Ю.

Я прочитав записку двічі. Вдруге — тільки ту частину, де про шосту.

У суботу о десятій Мара — фіолетовий капелюх, печатка, що сипле іскрами з запахом погашеної свічки — чекала на нас за прилавком із посилкою № 2 в руках. Не на полиці: в руках. Поруч із печаткою досі лежала гумова жабка, моя відтоді, як перестала бути нічиєю. А Тоньо, кур'єр «БЛИСКАВКИ», стояв у касці: по суботах покарання й у нього, а Тоньо відбуває покарання так, як розвозить, — вчасно й нічого не знімаючи.

— Двадцять три рази я носила її сама, — сказала Мара. — І жодного разу під час грози.

Мара провела великим пальцем по етикетці. Я глянув на вітрину, що сіріла на очах: сьогоднішня дорога буде не така, як минулого разу.

— Цю, — оголосила Мара, — доставите ви. Сьогодні по обіді.

Юля підстрибнула так високо, що ледь не торкнулася таблички ЗАЛИШИЛОСЯ 19, і ще в польоті вже говорила. Я не підстрибував: мені зачепилися за вухо два слова, «сьогодні по обіді», і година, шоста, які важили більше за посилку.

Мара поставила три умови й порахувала їх на пальцях:

1. Виходите о п’ятій, до того як прийде гроза, і залишаєтеся в Флори, доки вона не мине.
2. Ваші родини вже знають, і Флора теж.
3. Правило — те, що на етикетці: не відкривати до грому. І це має бути грім просто над вами: далекі не рахуються.

Я впізнав хитрість: це були майже ті самі правила, що й у прочухані від Віри, господині Крихти, тільки сказані наперед, а не потім. Мари на тому прочухані не було, а вона все одно дізналася: у цьому районі прочухани доходять швидше за посилки.

— А ти не йдеш? — запитала Юля.

— У мене тут справи, — відповіла Мара й подивилася крізь вітрину на небо, яке сірішало.

Наприкінці прилавка лежали складена ковдра, лижні навушники й ківшик. Я все помітив. І втупився в посилку.

Тоді Юля подивилася на мене.

— А тобі подобаються грози?

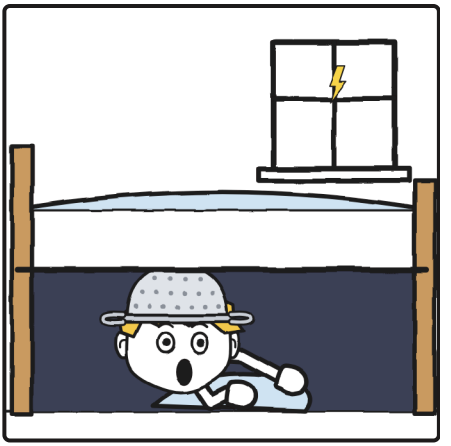
Вона спитала, дивлячись просто в очі. Я міг би сказати правду. Я сказав ось що:

— Обожнюю. У моєму старому районі я був професійним мисливцем за грозами.

У попередньому зошиті брехня повернулася за добу. У цьому я вирішив скоротити їй шлях: намалював брехню того ж ранку, а в сусідній клітинці — правду.

Друшляк був кухонний, сталевий, із двома ручками. Блискавок він не зупиняв. Мені допомагало, коли на голові щось є. Тепер він лежав у якійсь із коробок після переїзду, поруч із ножицями, які мама шукала вже тиждень.

Юля навчила мене рахувати грозу, у моєму зошиті, не питаючи дозволу й зеленим.

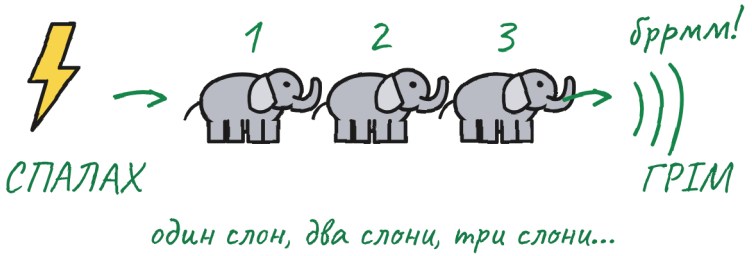
Рахують від спалаху до грому, у слонах: «один слон» триває приблизно секунду, а кожні три — це кілометр. Так можна приблизно знати, як далеко вдарила ця блискавка; де вдарить наступна — ні. Чого рахунок теж не каже, так це коли можна виходити, а це, за Юлею, інше правило, без малюнка: пів години після останнього грому.

Я спробував пошепки, і слони вийшли страшенно швидкі — з тих, що ні до чого. Мені нічого було рахувати, бо я обожнюю грози, але я все одно записав — про всяк випадок.

Тоньо прочитав етикетку через моє плече, як читає все, що не його.

— «БЛИСКАВКА» не доставляє під час грози, — сказав він і показав нам дрібний шрифт на своєму жовтому рюкзаку:

ДОСТАВКА «БЛИСКАВКА» · ЗА ДЕСЯТЬ ХВИЛИН АБО БЕЗКОШТОВНО і, під лупою Юлі, зірочку: *Крім грози.

— Грози ще немає, — сказала Юля.

Тоньо перечитав дрібний шрифт, чи нема там чогось про «ще». Не було ні слова.

Тож Тоньо пішов із нами. Слонів він рахує одним махом, «одиндватри!», ніби це розвезення. За Тоньо, всі грози — за кілометр. Не знаю, чи це хоробрість, чи нестача слонів.

О п’ятій я збігав додому по дощовик; Юля чекала в під’їзді. Мама чекала мене в дверях квартири з дощовиком, що звисав у неї з руки. У неї є теорія про помаранчевий колір: його видно здалеку. Я так і не знаю, звідки вона збирається дивитися.

— Одягни помаранчевий, — сказала вона. — Ти точно хочеш іти? Бо ти ж, коли гримить...

— ДО ПОБАЧЕННЯ, МАМО!

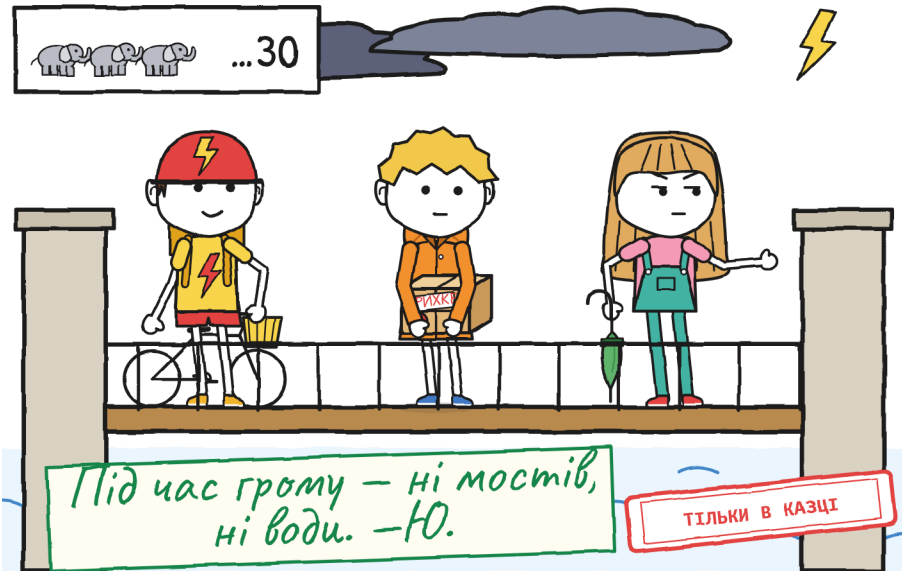
Я збіг сходами через дві сходинки. Я розрахував, що від луни в під’їзді половина маминої фрази загубиться по дорозі. Не загубилася. Юля стояла внизу.

«Бо ти ж, коли гримить...» ЩО? –Ю.

Ми перейшли Великий міст, а небо чорніло дедалі дужче. Вночі його розводять, щоб пропускати кораблі; вдень ним ходять усі, а тієї години ходили тільки ми та чоловік, який поспішав у протилежний бік, а це правильний бік, коли насувається гроза. Я ніс посилку № 2 обома руками, дуже рівно. Тоньо вів велосипед поруч: повільніше «БЛИСКАВКУ» я не бачив, хіба що коли вона заблукала.

Коли ми були посередині, Юля показала воді своє сухе привітання, рукою, коротко, не всміхаючись, як тому, хто їй не подобається. Вона робить так від тієї ночі на кладці. Гадаю, така в них угода: вона вітається, а вода її пропускає.

Дуже далеко засвітилося небо.

Це було мигтіння за хмарами, без звуку, наче хтось вмикає й вимикає світло в кімнаті, де тебе немає. Юля різко зупинилася й пошепки порахувала слонів, заплющивши очі. Вона нарахувала тридцять, перш ніж щось почула. Я рахував із нею, подумки, зі своїми страшенно швидкими слонами, і в мене вийшло сорок два.

Бррмм.

— Приблизно десять кілометрів до цієї блискавки, — прикинула вона. — За прогнозом, гроза буде о шостій.

— Прогриміло! — вигукнув Тоньо. — Тепер уже можна відкривати?

— Щоб відкрити посилку, цей не рахується, — сказала Юля, не розплющуючи очей. — Він за десять кілометрів; той, що на

етикетці, — просто над нами: нуль слонів. Але його вже чути: в укриття! Біжіть!

Я побіг до вулиці Канальної, вдаючи, що нічого не чув. Ні бррмм, ні про шосту.

— Це була гикавка? — запитала Юля, не сповільнюючи кроку.

— Ні, — сказав я. — Гик!

Тоньо зігнувся над кермом і реготав так, що велосипед поїхав убік. Юля не сміялася. Вона примружила очі, як тоді, коли читає те, чого не написано.

Грім — і гик: це зі мною з дитинства. Якщо гроза далеко, гик лишається один; якщо вона над головою, приходить ще один, і ще, раз на три секунди, поки гроза не піде. Це не страх. Це щось, що робить моє тіло, не питаючи мене, як росте або чхає,

і, як росте, воно не припиняється, скільки не роби обличчя. Я знаю, бо пробував усі обличчя.

Це називається страх. —Ю.

На вулиці Канальній Віра, та, що з рудим волоссям, уже чекала нас біля дверей Дому драконів, які впритул до дверей Флори, з Крихтою на руках. Крихта, щойно мене побачила, зробила моє обличчя: вона завжди так робить — дивиться на мене секунду, перевіряє, яке в мене обличчя, і собі таке саме.

Я поставив посилку № 2 у кошик велосипеда Тоньо й розкрив обійми.

— Це її перша гроза, — сказала Віра й передала мені її на руки. — Вона повторює за тобою все, Гуні. І те, що ти відчуваєш. Якщо злякається, не тягни її: вона вчепиться. Коли гроза мине, тричі стукни в мур двору Флори, і я прийду по неї.

— Я нічого не відчуваю, — відповів я. — Я обожнюю грози.

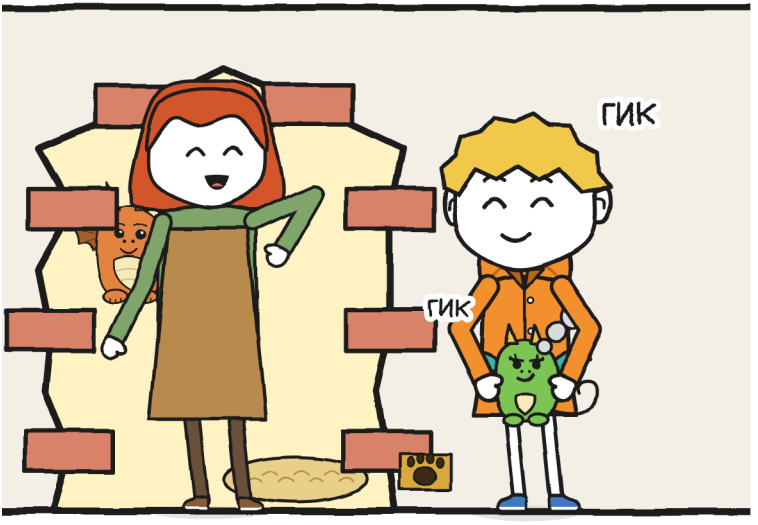
Я сказав це, випнувши груди, і Крихта в мене на руках теж випнула груди, витягнувши шию: достоту хтось, хто обожнює грози, у двох розмірах. Віра подивилася на нас обох, одного на одному, з однаковим виразом, і нічого не сказала. Віра береже слова на той час, коли вони потрібні.

Десь далеко прогриміло. Я гикнув. Крихта гикнула, і з її носа пішов дим.

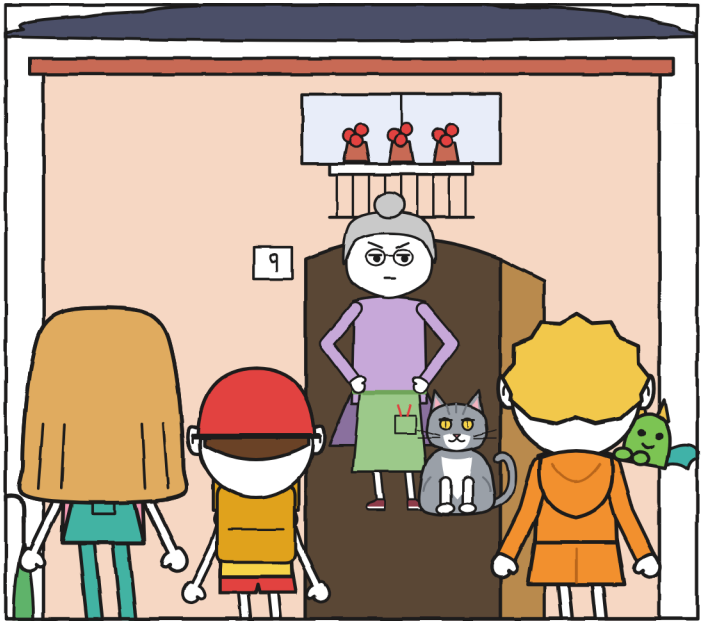
— Усі всередину, швидко, — урвала Віра й підштовхнула нас до дверей Флори.

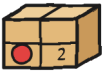
Будинок Флори — той із геранню, із балкона, звідки дві суботи тому на нас дивилася якась пані, тримаючи в повітрі лійку.

Вона відчинила двері, ще до того як ми постукали: пані з сивим пучком і в окулярах, у зеленому садівницькому фартусі, повному кишень, а між ногами в неї стояв сірий кіт із білими грудьми, який подивився на нас, як на посилку не для нього. Вона подивилася на коробку. Подивилася на небо. Подивилася на Крихту. Саме в такому порядку, і кожній речі приділила однаково, тобто небагато, часу.

— Дитинча Віри. Хай не підсмалить мені папороті, — сказала вона. — Заходьте, бо йде дощ. Але попереджаю: каміння я не підписую.

9

РОЗДІЛ 2

Грім!

Кухня Флори повна рослин: на столі, на підлозі, під стелею в підвісних горщиках. Поміж ними лишаються вузькі проходи, якими треба вміти ходити. Папороті, які Крихта не мала підсмалити, стояли якраз на висоті її носа.

У глибині скляні двері ведуть до теплиці; задні, дерев'яні, зі склом угорі й котячим лазом унизу, — у двір. Крізь скло було видно, як на плитці починається дощ. Пахло мокрою землею — запах, який я знав із парків, а не з кухонь.

На склі теплиці були намальовані краплі. Одна почала підніматися. Наступна її обігнала.

— Зачаровані шибки від R., — сказала Флора. — Пропускають дощ, коли я хочу. Блискавку — ніколи. А шум проходить завжди, що ж поробиш.

Я приберіг це для картки R.: уміє робити зачаровані шибки, а слоїк за двадцять три спроби так і не вдалося доставити.

На холодильнику магніт притискав фотографію. А на цвяху біля раковини, між сковородою й пучком сушених трав, висів сталевий друшляк із двома ручками. Я побачив його, щойно ввійшов, раніше за рослини: те, що тиждень шукаєш не в тих коробках, помічаєш одразу.

Тоньо завів велосипед у коридор — через дощ — і лишився біля нього, у дверях кухні, наполовину всередині: так Тоньо заходить у місця, які не його. Кіт пройшов між його ногами, і Тоньо відсунувся далі, ніж було потрібно, щоб його пропустити. Я подумав, що він не хоче, аби хтось зачепив велосипед.

Флора поставила коробку на стіл, ліктем відсунула два горщики й відкрила її, не питаючи. Не питаючи й не читаючи етикетки: вона знала, де піддається картон коробки, яку відкривали багато разів. Усередині, між соломою, стояв скляний слоїк із корковою пробкою, а в слоїку — вісім сірих кульок.

— Тут написано «не відкривати до грому»! — вигукнула Юля.

Юля показала на етикетку пальцем. Третя умова Мари протрималася рівно стільки, скільки потрібно пані, щоб підняти клапан.

— Я відкрила коробку, а не слоїк, — сказала Флора. — Що всередині, я вже знаю: мені обіцяли ліхтарниці, а присилають каміння.

Це прозвучало як давня скарга, з тих, що їх більше не кажуть, аби хтось почув, а просто тому, що так заведено. Я подивився на слоїк. Кульки були сірі, гладенькі, як маленькі горіхи, і лежали так нерухомо, як лежить лише каміння. Я б не зміг сказати, що це не воно. У зошиті, біля слоїка, я поставив стрілку: «каміння?». Хтось дописав ще одну, зеленим: «ліхтарниці?».

— Що таке ліхтарниця? — запитав я.

Ті, які знав я, були паперові, кольорові, їх вішали на мотузці між двома балконами на свята; вони тривали до першого дощу. Але й каміння з печаткою, здавалося, ніхто не надсилає.

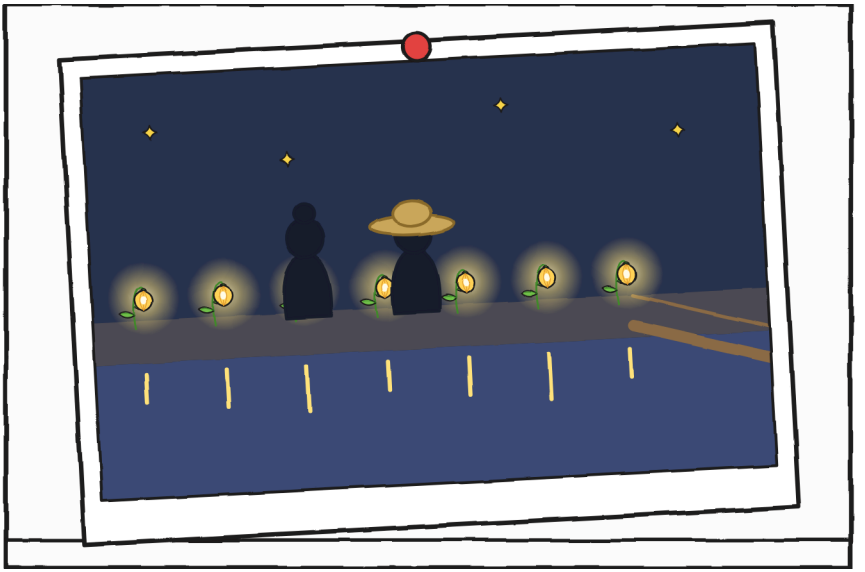
— У «БЛИСКАВЦІ» каміння оплачують за кілограм, — сказав Тоньо від дверей.

Ніхто не звернув на нього уваги. Він сам також.

Флора підійшла до холодильника, відлипила фотографію від магніту й поклала її на стіл, перед нами, поруч зі слоїком.

Це була старенька світлина: набережна каналу вночі, з рядом низьких круглих вогників на березі, один за одним, аж до місця, де починається кладка. Це були не ліхтарі: вони росли просто з землі, ніби хтось насіяв лампочок. На передньому плані, спиною до нас, двоє садили щось: в однієї був пучок; поруч — солом'яний капелюх такий величезний, що не було видно, хто під ним. Я не питав про капелюх. Флора

про капелюх нічого не сказала. Між двома мовчанками міг би вміститися цілий чоловік чи ціла жінка.

— Рослини, що зберігають світло блискавок і світять усю ніч, — сказала Флора. — Насіння приносили вже пробуджене, у грозові ночі; землю клала я. Сплячого не бачила ніколи. Ліхтарниці згасали одна за одною, і приходити перестали: тепер присилають оцей слоїк.

Флора знову приліпила фотографію на холодильник. Вона вийшла криво. Флора поправила її пальцем і ще мить постояла там.

Ось чому канал такий темний. На кладці погасли ліхтарі, і ніхто більше їх не запалював. Ось чому вона така страшна.

Лякала. Мене — дуже: я перейшла її в тетряві. —Ю.

Юля написала цю записку, не відриваючи погляду від фотографії на холодильнику. Кладка — це дошка через канал, яку ми переходили дві суботи тому: вона йшла спиною вперед, а я казав їй, куди ставити ногу.

— R. завжди виконує обіцяне, — сказала Флора. — Пізно, але виконує. Цього разу сталася помилка.

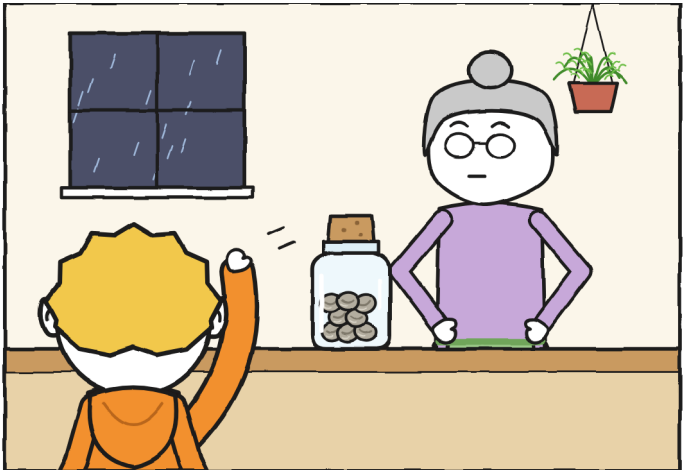
Я записав обидві фрази на окремій картці, тій, де списки ростуть: ЩО МИ ЗНАЄМО ПРО R., з портретом у вигляді знака запитання. Там було два рядки, обидва із зошита 1: поганий почерк, за Мариними словами, і обличчя Віри, коли вона прочитала ініціал. З тими, що про шибки, того вечора додалося ще три, а портрет лишився таким самим.

— А ви коли-небудь чекали грому, щоб його відкрити? — запитав я.

Флора подивилася на мене поверх окулярів. Я опустив руку, яку, сам не знаю чому, підняв, коли питав.

— Я нікого не чекаю, — сказала вона. — Навіть грому.

Юля кивнула, сама того не помітивши. Я це помітив і змовчав.

Кіт Флори звається Грім. Це написано на його синій мисці, білими літерами, біля котячого лазу, і я змалював це в зошит, із малюнком миски й великими літерами, бо потім це матиме значення: ГРІМ. Я записую назви всього, що може мене злякати; цього я навчився з посилкою, яка виявилася з зубами. Він сірий, як дощова хмара, з білими грудьми й жовтими очима, і коли лягає біля холодильника, муркоче так низько й так безперервно, що схоже на грім із тих далеких, від яких ще не гикаєш.

Поки ми чекали грозу, на кухні відбулося все й не відбулося нічого.

Юля барабанила пальцями по столу, тап, тап, тап, біля слоїка, у ритмі того, хто шість разів перевірив прогноз і тепер хоче лише, щоб воно почалося. Флора відкрила бляшанку з

печивом і поставила посеред столу, не сказавши «пригощайтеся»; було й так зрозуміло. Тоньо, який не зняв каски навіть заради цього, якраз кусав одне, коли далеко прогриміло, бррмм, майже не справжнє. Я гикнув. Крихта гикнула, і з неї вирвався короткий язичок полум'я, який пройшов у Тоньо перед печивом і підсмажив його. Тоньо подивився на нього, понюхав і все одно з'їв.

Флора, нічого не кажучи, присунула відро води, яке в неї було напоготові, і поставила на підлогу біля Крихти. А Грім, який досі вдавав, що нас немає, побачив Крихту, наїжачився цілим хребтом і став перед нею з товстим хвостом. Крихта сховалася за моїми ногами. Я, сам не помітивши, сховався за Юлею. Ми вишикувалися в ряд: кіт, дитинча, хлопець і дівчинка з пальцями на столі, які не ворушилися.

Найгірше в грозі — чекати на нього. —Ю.

Гроза наближалася. Це було видно у вікні, яке набувало кольору шкільної дошки, і це було видно в слоїку: кульки, що досі лежали, як каміння, почали дзеленчати об скло — тонкий дзень, який спершу я прийняв за дощ, а потім уже ні. Дедалі дужче. Наче вони там також рахували. Каміння не рахує. Я так подумав і не сказав: Флора вже раз подивилася на мене поверх окулярів.

Юля рахувала пошепки, після кожного спалаху: «Дванадцять слонів». «Дев'ять». Числа спадали. І щоразу, як вони спадали, її нога під столом ворушилася дужче, вистукуючи по підлозі в ритмі нічого. Я бачив це звідти, де

сидів. Я сказав, що вона проб'є дірку в підлозі; вона відповіла, що рахує. Юлі ніхто не скаже, що в неї є нога.

Тут Крихта пустила ще один язичок полум'я, маленький, без гикавки, із самих нервів, і Грім, що стояв за п'ядь від неї, метнувся крізь котячий лаз у двір, під дощ, зі звуком кришки: клац. Флора рвучко відчинила задні двері й закричала йому з порога всім голосом, який у неї є, а його в неї багато:

— ГРІІІМ!

Якщо хтось мене спитає, Юлина рука вже лежала на пробці до того, як пролунав крик. Ніхто мене не питав.

І Юля відкрила слоїк.

ПЛОП!

Це був маленький круглий звук, корковий, і його було чудово чути, бо на кухні півсекунди не було чути нічого іншого. Юля підняла пробку з обличчям людини, що виконала правило до букви.

— Прогриміло! — сказала вона.

Не прогриміло. Закричала Флора. Грім — це кіт.

До речі, я гикнув. Не тому, що прогриміло: тому що хтось крикнув «грім» за два метри від мене, а моє тіло не розрізняє. Крихта гикнула з язичком полум'я, а Тоньо затулив вуха обома руками, запізно.

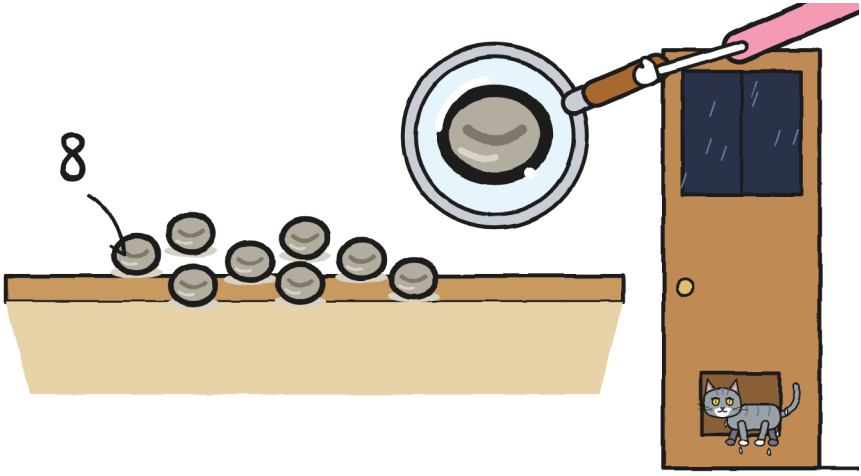
Про кота я записав трохи раніше, біля малюнка миски з її білими літерами, щоб було зрозуміло.

Ту сторінку я прочитала пізніше. —Ю.

У слоїку лишилося вісім сірих кульок, холодних і нерухомих. Нічого не засвітилося, нічого не стрибнуло, нічого не дзенькнуло. Юля, яка не з тих, хто здається з першого разу, обережно висипала їх на стіл і дістала з кишені комбінезона лупу. Я перелічив їх пальцем: вісім. Це я роблю, коли не знаю, що робити. Рахую.

— На них є рисочка, — сказала вона. — Наче заплющене око.

Я подивився крізь лупу, позичену. На кожній кульці була тоненька вигнута риска. Вона була схожа на повіку.

Грім повернувся сам крізь котячий лаз, промоклий, із шерстю, що злиплася, удвічі менший, ніж був, і струсився якраз над відром Крихти, яке вже було повне. Флора зачинила задні двері, витерла руки об фартух і подивилася на стіл.

— Це каміння, — сказала вона. — І хтось відкрив слоїк до грому.

Вона не дивилася на Юлю, коли це говорила. Не було потреби. Юля стала такого кольору, як її футболка, рожева, й дуже повільно сховала лупу до кишені, наче повільно ховати — це спосіб не відкривати нічого.

Я мало знаюся на рослинах. У мене була сочевиця на ваті, і вона не пережила переїзду. Але Флора сказала «сплячого не бачила ніколи», а я не міг перестати думати про ті заплющені рисочки.

— Вони сплять, — сказав я. — Це не каміння, а насіння. Тому й написано «не відкривати до грому». Може, грім їх розбудить. Здоровий, такий, що аж шибки тремтять.

Насінина, що спить, — це камінь із планами.

Флора сіла, вперше відтоді, як ми прийшли. Подивилася на кульки. Потім сказала:

— Якщо це насіння, нехай це доведе.

Надворі вже майже стемніло. Була шоста. Година, яку Юля шість разів перевірила.

Спалах зробив усе білим.

Без попередження. Щойно кухня була кухнею, з рослинами, холодильником і мокрим котом, а за мить стала чорно-білим малюнком кухні: кожен листок вирізаний, кожен із нас із тінню, приклеєною до стіни, вікно, що перетворилося на аркуш світла. Юля відкрила рота, щоб рахувати, і встигла сказати лише «один сло...».

І тоді прийшов справжній.

Грім пролунав одночасно зі спалахом: гроза була просто над нами. Це був не звук; це був поштовх. Затремтіли стіл, склянки й шибки, і в мені затремтіло щось усередині, чого немає на схемі зі слонами. Нуль слонів. Просто над нами.

І згасло світло.

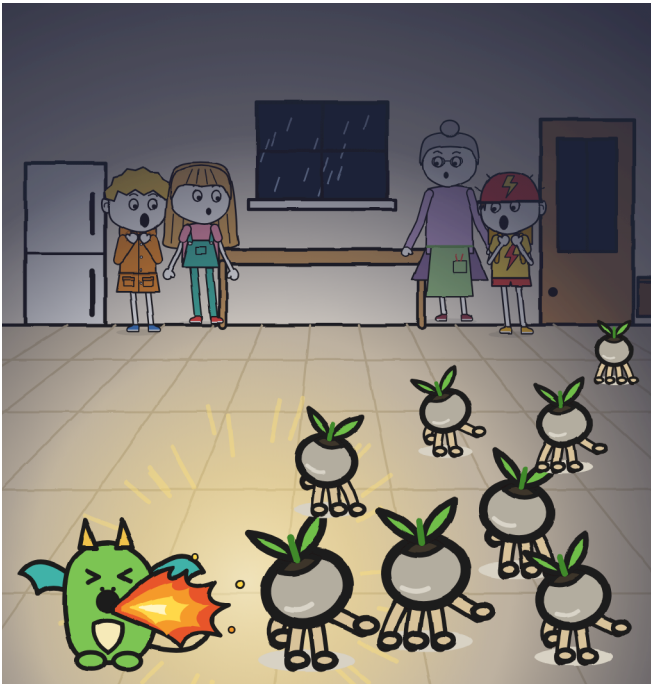
Згасло зовсім, із тим клацанням холодильника, що перестає гудіти, і кухня стала чорною, як дно закритої скрині. Були самі лише очі: мої, які я відчував розплющеними занадто широко, інших і двоє жовтих, притиснутих до моїх черевиків. Ніхто нічого не казав. Було чути дощ на шибках і, десь унизу, маленьке швидке дихання, яке збігалося з моїм.

Я гикнув.

Крихта гикнула, і з неї вирвався спалах полум'я.

Протягом секунди було видно всю кухню.

Стіл був порожній.

У каміння були лапки.

РОЗДІЛ 3

Рухаються, коли не дивишся

У темряві чувся крихітний дощик: тік, тік, тік. Той, що надворі, падав. Цей біг по підлозі.

Спалах.

Насінини були вже далі. Нерухомі, з чотирма лапками й двома листочками. Одна так і лишила лапку в повітрі. Вона мала таке саме обличчя, як я, коли мама питає, хто це чіпав.

Знову темрява: тік, тік, тік.

Я гикнув. Крихта гикнула. Її спалах полум'я наздогнав трьох насінин на півкроці. Решта бігли далі.

Це гра «Замри». Тільки з насінинами. —Ю.

Флора ввімкнула ліхтарик. Націлила на одну насінину й пришпилила її до місця. Націлила на іншу. Перша втекла.

— Це насіння! Воно прокинулося!

Вона забула вдати сердиту.

— Я ж казав, — пробурмотів я.

— Тоді допоможи мені, щоб вони не розбіглися.

Юля присіла. У неї в руці все ще була пробка. Вона сховала її в комбінезон і розкрила другу руку перед насініною.

Схибила на палець.

З наступною блискавкою ми побачили, куди вони біжать: усі до котячого лазу.

Флора підтягла величезний горщик і перегородила їм шлях.

— Вони шукають землю, змочену грозою. Тут лише земля, полита з-під крана. Надворі землі майже немає: плитка, стежка й канал. Якщо вони вийдуть, дощ змиє їх у воду.

Я глянув крізь скло. Насінина з чотирма лапками з нитки протрималася б там стільки, скільки папірець у калюжі.

Лаз був закритий. Але тепер вони розбіглися по всій кухні, у темряві, а на кухні є сотня місць, де можна сховатися: під холодильником, за відром, між горщиками, у лійці й під столом, де сидів я, з Флориним друшляком на голові. Вдома, коли гримить, я начіпляю такий; цей висів на цвяху біля раковини, і мої руки зняли його самі.

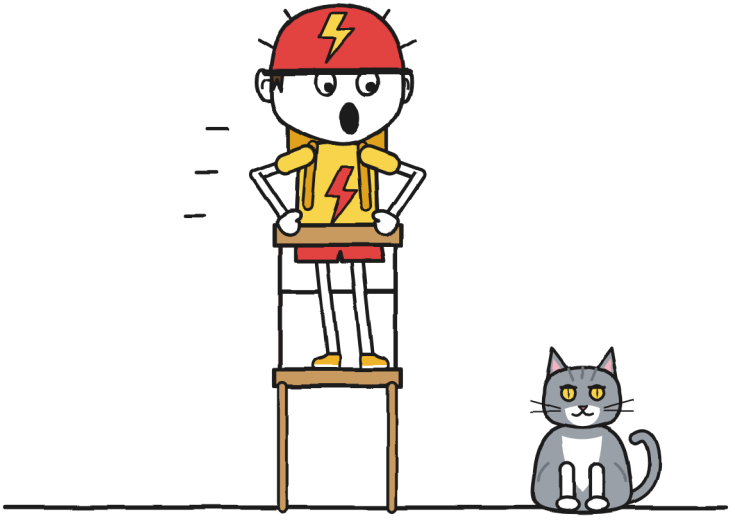
Ми спробували все:

1. Юля кинула рушник на одну насінину, впала зверху, підняла рушник, а під ним був... Грім. МРРРЯУ! Він вилетів з-під рушника так, як коти вилітають звідусіль: страшенно ображений, і по заслузі.
2. Тоньо поповз за однією рачки під стільцями, а Грім, який не знає, що таке кур'єр, заскочив йому на спину й лишився там, у захваті від подорожі. ГЕТЬ!
3. Я, під столом, гикнув. Крихта гикнула, і її спалах полум'я зупинив одну насінину за дві п'яді від Юлиної руки, а та її схопила. «Одна!»
4. Флора приколола ліхтариком іншу й підняла її зі спокоєм, з яким підбирають зі землі сливу. «Дві!»

Грім теж ганявся за ними. Він бачить майже в темряві. Ми — ні. Поки ми перечіплювалися об стільці й навпомацки перепрошували один одного, Грім ходив поміж нами, нічого не зачіпаючи, і було видно, що він грає в іншій лізі.

Тоньо не боїться гроз. Тоньо боїться котів.

Ми довідалися про це, коли Грім зістрибнув йому зі спини, а Тоньо, замість зітхнути з полегшенням, виліз на стілець і завмер на ньому, струнко, в касці, підібравши ноги якнайдалі від підлоги, наскільки пускали ноги. Грім сів унизу, цілком спокійно, і став дивитися на нього, як на вітрину.

— Це не кіт! — сказала йому Юля. — Це Грім!

— ЩЕ ГІРШЕ!

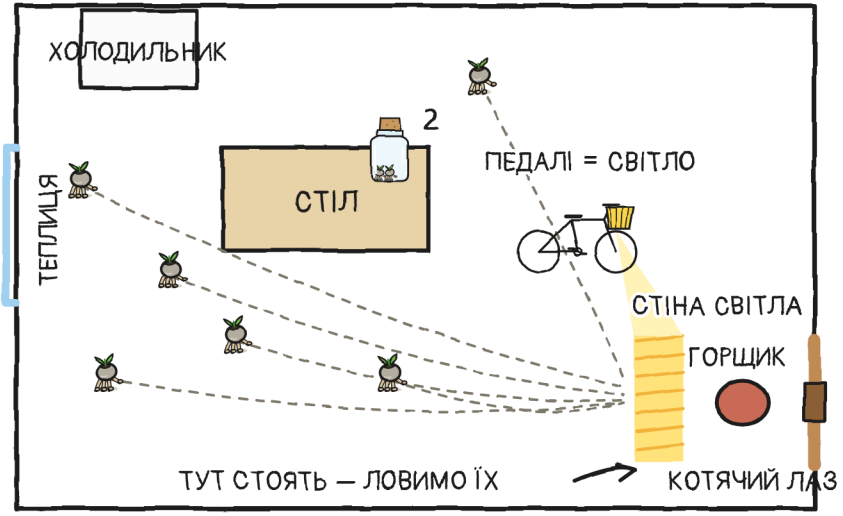
Пишу це, не сміючись, бо не маю права. Свій страх Тоньо виставив на стільці, де його бачили всі. Мій сидів під столом, із друшляком.

Професіонал з-під столу. —Ю.

Звідти, знизу, з кожною блискавкою я бачив усю підлогу. Насінини кружляли між стільцями, але завжди поверталися штовхати горщик біля лазу. Штовхали не сильно. Штовхали завжди.

Тож я накреслив схему.

Я малював її блискавками, по одній рисці на блискавку, з зошитом на коліні: єдиний відомий мені спосіб думати швидко. У такій схемі лінії криві, але стрілки всі ведуть в одне місце, а це було головне. Перед котячим лазом я поставив СТІНУ СВІТЛА, а поруч — велосипед: ПЕДАЛІ = СВІТЛО.

— Тоньо, твоя фара світиться, коли крутиш педалі?

— Звісно.

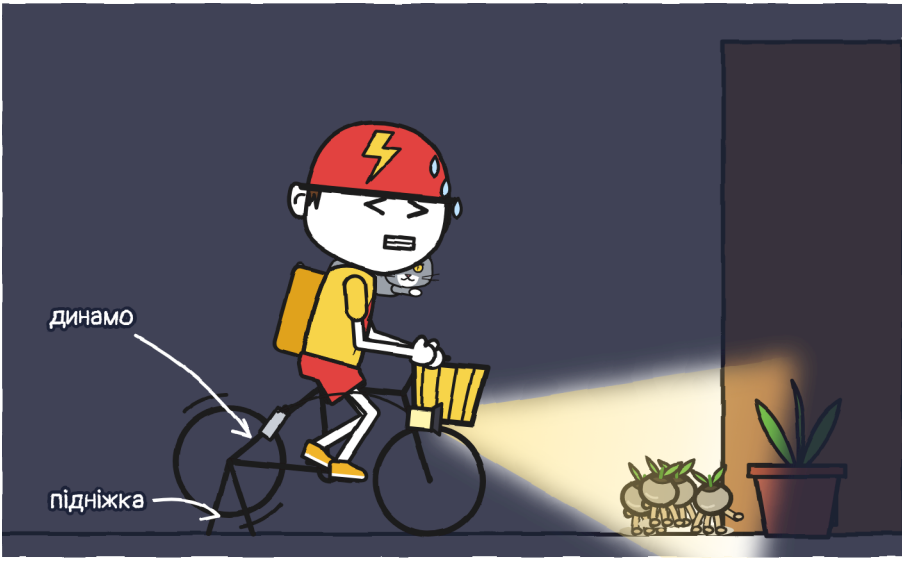
— Тоді сьогодні ти доставлятимеш світло.

Флора посвітила на схему. Юля визирнула з-під скатертини. Тоньо зліз зі стільця: заради свого велосипеда він зійде звідки завгодно.

Ми поставили велосипед на підніжку, спрямувавши фару на котячий лаз. Динамо «БЛИСКАВКИ» притиснуте до заднього колеса: коли воно крутиться, є світло. І Тоньо закрутив педалі.

Він крутив педалі, як ніколи в житті. Особливо коли Грім заскочив на нього.

Це треба бачити, щоб зрозуміти, тому я й намалював.

Велосипед, що нікуди не їде, і той, хто його крутить, хотів би опинитися дуже далеко. Світло вийшло з фари, спочатку жовте й тремтяче, потім біле й пряме, і стало перед котячим

лазом, як стіна. Це була моя СТІНА СВІТЛА, у дійсності, з краплями поту.

Насінини діставалися світла й завмирали, а ми ловили їх по одній і складали в слоїк. Три. Чотири.

Я виліз з-під столу й став рачки поруч із Юлею, на краю світла. Насінини ступали на межу й зупинялися. Вони важили трохи більше за кульку. Пальці треба було стискати швидко: щойно на них падала тінь, вони пробували знову.

Грім схопив одну зубами, і Флора витягла її двома пальцями.

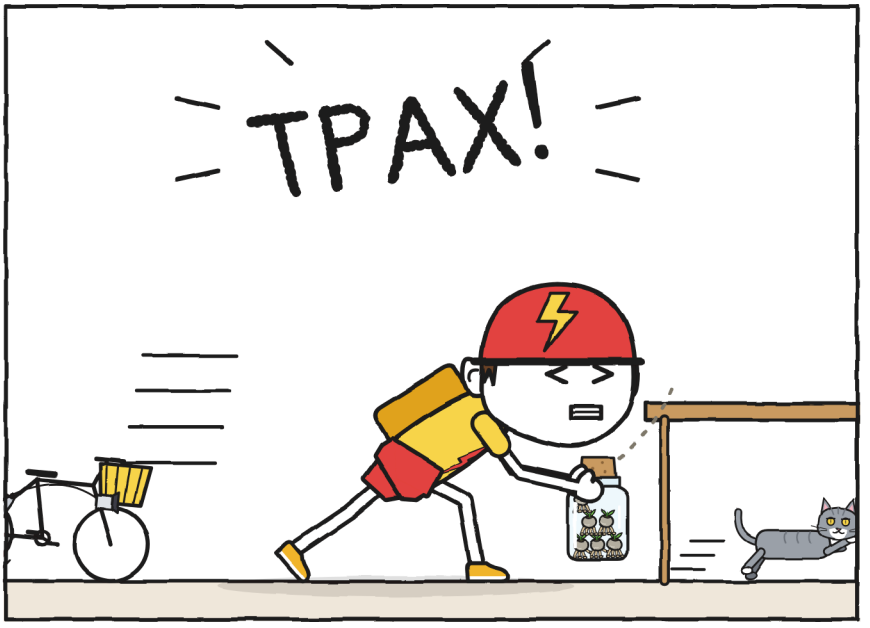
— П'ять! — сказала вона.

Шість.

Юля дістала пробку з комбінезона, і Флора закрила слоїк, добре втиснувши корок, щоб шість не надумали нічого. Потім присіла нам допомагати. Тут Грім стрибнув на стіл і скинув його.

Я бачив, як він падає, краєм ока, дуже повільно: слоїк із корковою пробкою робить у повітрі повне коло. І бачив, як Тоньо відпускає педалі, вилітає з велосипеда, витягнувшись, як воротар, і стискає обидві руки за п'ядь від підлоги. ХАП!

— «БЛИСКАВКА», — сказав він, лежачи на плитці, зі слоїком угорі. — За секунду або безкоштовно.

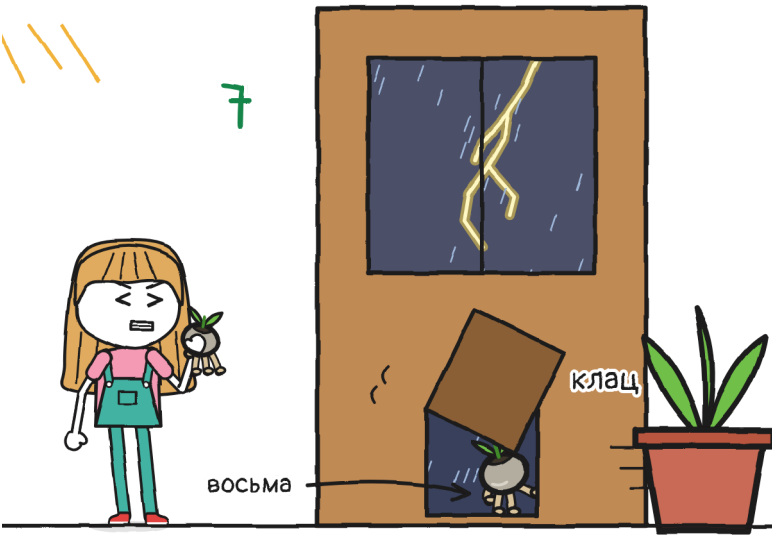

Це була найшвидша доставка, яку я бачив у житті. Визнаю це тут, у зошиті, бо вголос не вийшло: вийшов гик.

Але він перестав крутити педалі, і світло згасло. А Грома ніхто не зупинить: він метнувся до котячого лазу.

У темряві: тік, тік, тік. Потім хрясь: горщик, відсунутий котом, який хотів вийти і вийшов. Клац: лаз. А за ним, дуже швидко, ще одне тік, тік, тік, і це був не Грім.

Коли знову спалахнула блискавка, на підлозі лишилася одна-єдина насінина, і Юля її піймала. Флора відкрила слоїк рівно настільки, щоб вона пролізла, і знову втиснула корок. Сім.

З тим самим спалахом я побачив крізь скло дверей двір із плитки, що блищала під дощем, стежку й посеред стежки найменшу насінину, застиглу на півкроці, з листочками, зігнутими водою. Потім знову настала ніч. А з наступним спалахом на стежці вже нічого не було.

Восьма втекла крізь котячий лаз.

— Я піду по неї! — сказала Юля, уже тримаючись за клямку.

— Під час блискавок із цього дому ніхто не вийде, — відрізала Флора. Їй було не до суперечок.

Флора стала перед дверима, спиною до скла, розкинувши руки. Юля зазирнула їй через плече: стежка, канал, дощ. Стисла щелепи.

Юля не сперечалася. Але й клямку не відпустила.

Згодом лаз клацнув. Це був Грім, промоклий удруге, із шерстю, що злиплася, і виглядом того, хто за все життя не зрушив жодного горщика. Він повернувся сам. Без восьмої. Флора ногою знову присунула горщик до лазу, про всяк випадок, а він пішов сидіти під столом, ніби гроза — наша справа.

Якийсь час ніхто нічого не казав; тільки я, а те, що я казав, було гик. Надворі небо знову спалахнуло.

— Спалах… один слон, два слони.

Бррмм.

— Два, — порахувала Юля. — Усе ще дуже близько.

Вона сказала це з рукою на клямці, дивлячись на двері, а не на нас. Два слони — це менше кілометра. Ще годину тому для мене це була б найгірша новина вечора; тепер вона була друга.

— Тепер час їх садити, — сказала Флора. — Поки гроза не пішла. І в темряві.

— Під час блискавок? — запитала Юля, не відпускаючи клямки.

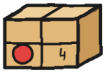
Флора показала на краплі, що повзли вгору по склу теплиці.

— Чари діють. Блискавки лишаються надворі. Ми — всередині.

Ми подивилися на слоїк. Усередині було сім насінин, деякі з лапками, притиснутими до скла, наче вимірювали його, а по склу тремтіло відображення кожної блискавки. Сім із восьми. Я, який усе рахую, лишився з цим числом: це не вісім, але й не нуль, і тієї ночі мені здалося, що з сімома можна починати.

— У темряві, — повторила Флора, дивлячись на Крихту.

А Крихта, дивлячись на мене, гикнула.

РОЗДІЛ 4

Гик

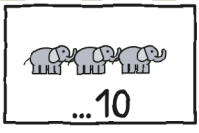
Флора пояснила нам, як садити ліхтарницю, так, як їй колись показав R., а я записав це, міцно натискаючи маркером: чотири кроки, і найважливіший з них — останній, про строк.

ЯК САДИТИ ЛІХТАРНИЦЮ

1.
Земля, змочена грозою.
(З-під крана не годиться.)

2.
Відкрити слоїк над землею.
(Якщо відкрити раніше, втечуть.)

3.
Усе в темряві: вони самі закопуються в землю.
(Якщо їх закопати, не зійдуть.)

4.

Поки гроза не пішла:
якщо більше десяти слонів,
вони вже не садяться до наступної.

До десяти слонів вони прокинуті. З одинадцятого — спати. —Ю.

Отже, два строки: десять слонів для насіння; пів години після останнього грому — для нас.

Флора світила на зошит, поки я писав. Кроки вона казала напам'ять. Я більше нічого не питав про R.

Між другим і третім кроком я гикнув двічі. Крихта — два спалахи полум'я, і кухня двічі освітилася, як від фотоспалаху. Ніхто нічого не сказав; на той час ми з Крихтою були освітленням будинку. Грім, під столом, слухав, ніби кроки були для нього.

Флора відчинила скляні двері теплиці й увійшла першою. Крихта трималася коло моїх черевиків. Так я думав.

Теплиця прилягає до кухні. Вона довга й вузька, зі стелажами для горщиків уздовж стін і посередині грядкою — довгим столом, повним землі, з іще горщиками під ним. Удень, мабуть, це зелене й тихе місце. Уночі, під час грози, вся стеля ставала біла від кожної блискавки.

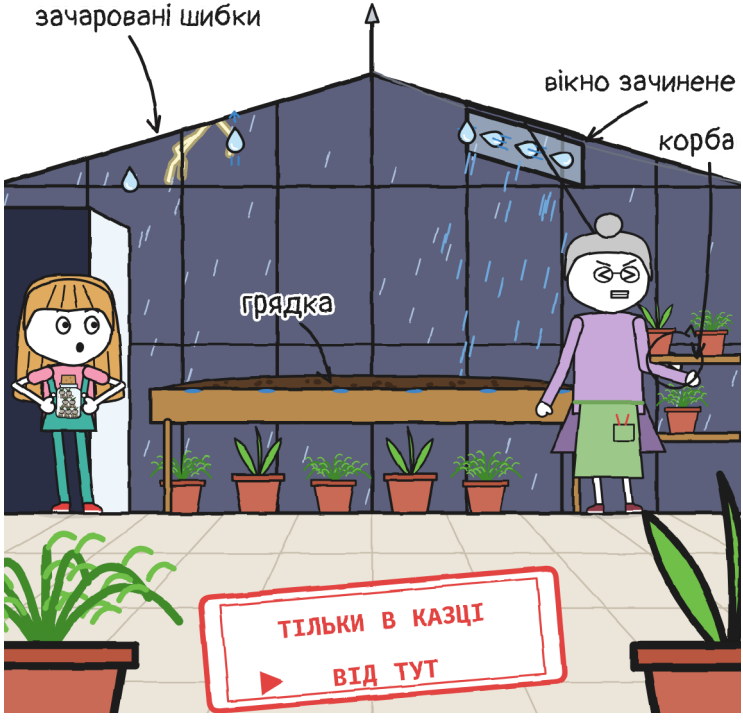
У стелі є вікно, яке ніколи не відчиняється. Флора повернула його корбу: вікно лишилося зачиненим, але намальовані краплі перестали підніматися й почали стікати по склу. Тоді справжній дощ пройшов крізь нього й упав на землю грядки.

— Усе на грядку. Ні краплі на підлогу, — наказала Флора, наче дощ був її.

Одразу запахло щойно политою землею.

Ці шибки існують лише в казці. Під час справжньої грози жодних теплиць. Дивись останню сторінку. —Ю.

— Земля, змочена грозою, — сказала Флора. — А тепер усе в темряві. І швидко.

Юля залишилася в дверях зі слоїком у руках. Вона проміняла клямку на слоїк і стискала його так само.

Тоді почувся стукіт горщиків, і під грядкою, в глибині, з'явилися дві жовті очі, два тремтячі крила й, раз на три секунди, язичок полум'я. Гик. Крихта вже була всередині: вона прослизнула між ногами Флори, коли та відчиняла двері.

Флора обережно потягла її. Крихта вчепилася в горщики всіма чотирма лапами.

Дитинча дракона, що вчепилося в два горщики, раптом важить стільки, скільки два горщики, і Флора, яка висмикує бур'ян, не питаючи в нього дозволу, відпустила її і лишилася на колінах, дивлячись на неї.

Віра попереджала. Я чула. Ти випинав груди. —Ю.

І щоразу, як я гикав на кухні, у теплиці спалахувала Крихта: по той бік дверей горщики освітлювалися знизу. Гик: сяйво. Гик: сяйво. Як світло в холодильнику, тільки дверима був я і не вмів зачинитися.

На кухні гикавка допомагала: спалах полум'я, нерухома насінина, спіймана насінина. Тут вона заважала їх садити. Коли полум'я спалахує кожні три секунди, ніколи не буває темно достатньо довго. Між громом і Крихтою, з друшляком на голові, стояв я.

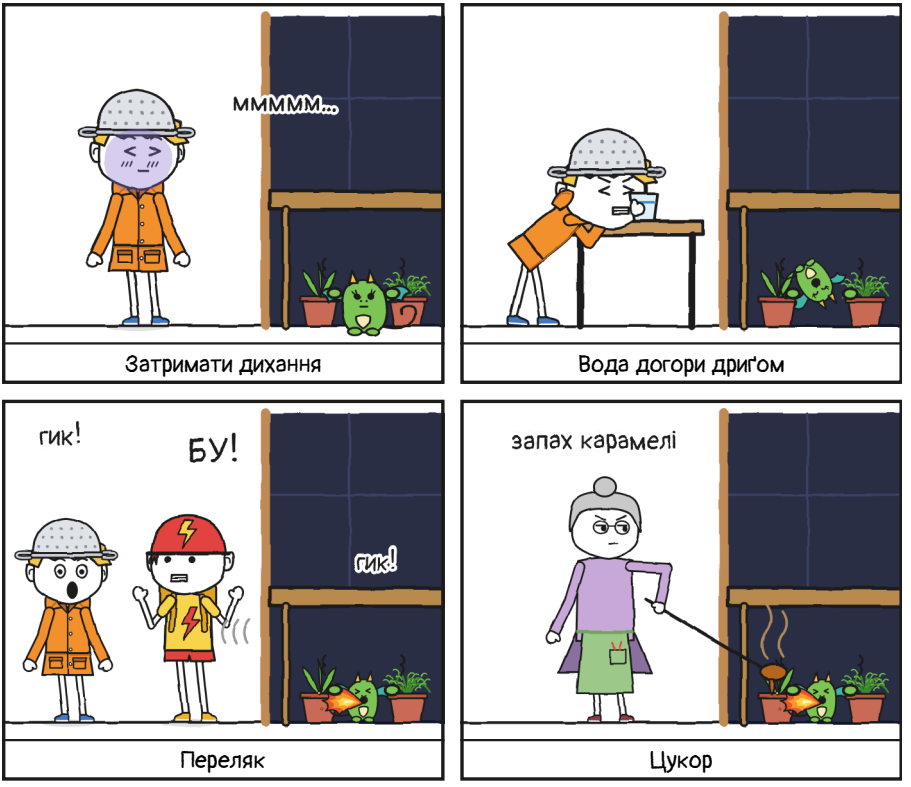
Я намалював це, щоб зрозуміти.

Ми перепробували всі ліки від гикавки, а Крихта допомагала: вона копіювала ліки і, на додачу, гик.

Ланцюжок треба розірвати. Найлегша ланка — ти. З любов'ю. —Ю.

Затримати дихання: я посинів, а вона — ще зеленіша. Пити воду догори дриґом: я скінчив водою в носі. Переляк узяв на себе Тоньо, який крикнув «БУ!» без попередження: перелякався я, гикнув усе одно, а полум'я Крихти підсмалило блискавку на його касці. Останньою була ложка цукру, Флорина ідея: Крихтин цукор став карамеллю, ще не долетівши до пащі, і теплиця довго пахла ярмарком.

— Чотири слони. П’ять.

Прогримів грім. Я стиснув зуби. Гик.

— Ця блискавка вдарила далі, — сказала Юля.

Сім насінин кружляли в слоїку. Ні вони не знаходили виходу, ні я не знаходив, як мовчати.

— До десяти, — сказав я. — Ще встигнемо.

Після наступного спалаху Тоньо почав рахувати швидко.

— Так не годиться, — сказала Юля.

Він закрив рота. Флора чекала з вимкненим ліхтариком. Вона не казала мені поспішати. Це було майже гірше.

— Крихта копіює твій страх, — сказала Юля.

— Могла б копіювати щось інше, — сказав я.

Гик. Спалах полум'я.

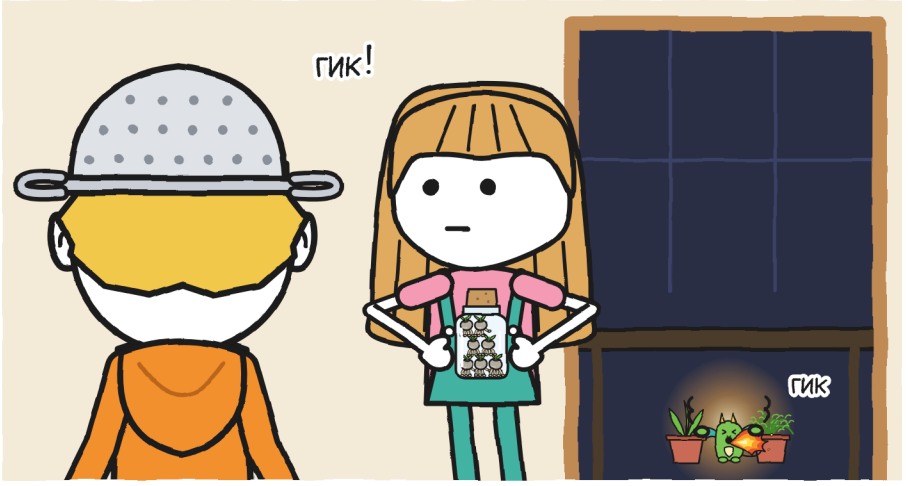
— А якщо витягнути її на кухню? — запитав я.

— Вона вчепиться. Ти ж бачив.

Я подивився на двері теплиці. Вони здавалися набагато дальшими, ніж раніше.

Юля понизила голос.

— Спершу побудь із нею.

У мене був план. Погано було те, що для цього він не годився.

Мій план, щоб не було видно, що я боюся громів:

1. Казати, що я їх обожнюю.
2. Не гикати.
3. ???

Пункт 2 того вечора я закреслив гиками, аж поки його стало не прочитати. Пункт 1 стояв, але вже ніхто в нього не вірив, і я теж.

А що з третім пунктом? —Ю.

Я намагався. Справді.

Я підійшов до порога. Юля відступила зі слоїком, щоб звільнити мені місце. Ніхто мене не штовхав.

Я поставив ногу всередину теплиці, дуже рішуче, з друшляком на голові й однією рукою на одвірку. Нога увійшла добре. Увійшла, як нога входить у басейн у травні: нога — так; решта — побачимо.

Блискавка збілила всю стелю. Я порахував мимохіть: п'ять слонів.

БРРРММ!

Зачаровані шибки не зупиняли шуму. Вся стеля гула, як барабан. ГИК! Під грядкою: ГИК!, і спалах полум'я.

Далі я знаю лише те, що вже стояв на кухні, притиснувшись до холодильника, з друшляком по самі брови. Не пам'ятаю, як ішов. Мої ноги, як і руки, мають свої звички.

Я стояв біля холодильника, з холодними руками й серцем у вухах. За два пальці від моєї голови висіла фотографія з набережною: рядок вогників, які тієї хвилини гасив я своїми гиками.

Від дверей я глянув угору, крізь скляну стелю. І між спалахами блискавок я побачив їх: драконів Віри, що літали всередині грози.

Їх було чотири. Три величезні — синій, помаранчевий і фіолетовий, — що проходили поміж блискавками, наче то були вогні злітної смуги; а серед них четвертий, червоний, менший. Вони летіли далеко над дахом, усередині грози, де гримить найдужче, і не було видно жодного поспіху. Блискавка малювала їх цілком, білими, з кожною лускою; потім гасла, і було зрозуміло, що вони там, бо дощ на стелі розколювався тінями.

Тому Віра й не пішла з нами: під час грози вони вилітають, а вона лишається вдома й не спускає з них очей, поки не повернуться. Я дивився на драконів, а потім на грядку. Колись Крихта літатиме з ними. Тієї ночі вона була згорнута клубком між горщиками й повторювала за мною.

Вони не гикали.

— Ходімо, мисливцю, — сказав Тоньо.

Я чекав жарту. Його не було. Тоньо поклав мені руку на плече.

Я зняв друшляк і віддав його Флорі.

Флора тримала його за ручки, як справжню каску. Я провів рукою по приплюснутому волоссю. Голова була така сама важка.

І я зайшов.

Усередині дощ лунав, як тисяча пальців, що барабанять одночасно. Я поліз рачки під грядку. Крихта була там, згорнута клубком, і тремтіла так само, як я.

Пахло мокрою землею. Я присів поруч і обхопив коліна. Я тремтів від живота, вона — від крил. Разом ми змушували вібрувати горщики.

Я спробував рахувати. «Один слон, гик, два сло..., гик». Гики втискалися між слонів. Я збився з рахунку.

Я подумав піти. Мої ноги вже почали.

Крихта стисла горщики всіма чотирма лапами.

Я лишився.

БРРРММ! Я гикнув. Крихта гикнула. Спалах полум'я освітив нас обох.

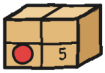
У неї було моє обличчя. З лускою.

Нас було двоє мисливців за грозами під однією грядкою.

Тоді від дверей Юля тихо заговорила, не сміючись:

— Рахуй на мене.

РОЗДІЛ 5

Рахуй на мене

І ми стали рахувати. Вона — від дверей, а я — під грядкою, навпочіпки, з Крихтою, що тремтіла, притулившись до мого дощовика.

Спалах.

— Один слон. Два слони. Три. Чотири. П'ять. Шість.

Бррмм.

— Шість: приблизно два кілометри, — сказала Юля. — Ця блискавка вдарила далі. Ми й далі в укритті.

Цього разу я знав, що грім прийшов на шістці. Без рахунку це був би просто ще один грім. Рахунок дав мені чим зайнятися, поки я чекав.

Крихта й далі тремтіла, притулившись до мого дощовика.

Я вже пробував друшляк. І воду. І вийти з теплиці. І зайти знову.

— Я боюся громів.

Я сказав це в бік горщиків. Юля все одно почула.

— Я знаю, — сказала вона. — Ти намалював це сьогодні вранці, коли сказав, що ти мисливець за грозами. Я чекала на тебе.

Юля вже казала мені, що Крихта копіює мій страх. А я шукав, що б іще полагодити: гикавку, горщики, двері.

Цього разу я не сказав «але».

Подякувати вголос я не зміг. Залишаю подяку тут.

Прочитано. Нема за що. —Ю.

— А я боюся котів, — сказав Тоньо.

Грім спав у нього на колінах. Тоньо не ворушив руками.

— А я боюся чекати на те, що не приходить, — сказала Флора. — Тому попередніми разами я відкривала слоїк, щойно його приносили.

А я — кладок. Це ви вже знали. —Ю.

Ніхто не засміявся.

Надворі дощ ішов так само. Крихта й далі тулилася до мого дощовика. Під грядкою я вже не був сам.

Я дихав повільно, як на кладці. Вдих. Видих. Крихта дихала разом зі мною. Коли вона перестала тремтіти, мої руки теж трохи розслабилися.

Спалах. Ми рахували разом до дев'яти. Бррмм. Тоньо, зі стільця, тихо сказав «одиндватри» й зупинився на трьох, де зупиняється завжди. Грім навіть не прокинувся.

І я не гикнув. Ні від цього грому, ні від наступного.

Я чекав гика, а він не прийшов. Крихта схилила голову набік. Уперше за всю ніч у теплиці було темно стільки, скільки треба.

— Тепер! — прошепотіла Флора.

Юля ввійшла навшпиньках, у темряві. З-під грядки, зігнувшись, я чув, як повз мене проходять її кеди, повільно, одна перед одною, наче підлога теплиці була кладкою. Вона поставила слоїк на змочену землю й відкрила його. Пробка видала маленький плоп, із тих, що просять вибачення; нічого спільного з ПЛОПОМ на кухні. Потім повернулася до дверей, не шумлячи, не біжучи, з нерухомою ногою.

Цього разу слоїк я відкрила вчасно. Прошу занести до протоколу. —Ю.

Тік, тік, тік. У темряві щось виходило зі слоїка.

Нічого не було видно: було чути. Сім тихеньких звуків кореневих лапок, що спускалися по склу й ступали на вологу землю, по одному тіку на кожну, трохи повільніше за дощ. Гадаю, це найтихіший звук, який я чув у житті, і ніколи я не слухав нічого з такою увагою, навіть шкаралупу Крихтиного яйця, коли воно тріснуло дві суботи тому.

Спалах, дуже далеко. Ми рахували без голосу, самими губами, Юля біля дверей, а я під грядкою: один слон, два, три... сім слонів, вісім, дев'ять, десять... Бррмм.

Десять. Ще один слон — і сім заснули б на землі до наступної грози. Десять був останній, що годився.

При наступному спалаху ми це побачили:

Слоїк був порожній, лежав на боці на краю грядки. У землі було сім дірочок у ряд, як у сопілки, а в останній ще виднілася кінчик кореневої лапки, що саме ховалася: остання.

Потім знову стало темно, а при наступному спалаху лапки вже не було.

Потім якийсь час нічого. Лише ми, в темряві, що дивилися на грядку землі.

Флора тримала зчеплені руки перед ротом. Тоньо не ворушився, через кота. Юля, вперше, теж. Ми з Крихтою дихали одночасно.

І тоді запалилася перша.

Це був маленький вогник посеред грядки, зелений і золотий, завбільшки з полум'я свічки, і він виходив із землі. Він ріс. Піднявся по тонкому стеблу, як сік піднімається соломинкою, а нагорі розкрилася кругла закрита квітка з тонкого паперу, зі світлом усередині. Потім запалилася друга. Потім я вже не міг рахувати їх по порядку, бо ті, що лишилися, запалилися майже разом, як ліхтарі на вулиці, коли настає ніч.

Сім ліхтарниць. У кожній — шматочок блискавки.

Це було не світло блискавки. Блискавка на мить забілює всю теплицю й лишає тебе гіршим, ніж було. Це було жовте, з трохи зеленого, і воно залишалося: блискавка, що стоїть на місці, що навчилася чекати. Воно освітлювало рівно стільки, скільки треба: землю, стебла, обличчя. Флору, з руками на голові. Юлю, з роззявленим ротом і нічим у ньому сказати. Тоньо, з Громом на руках, не знаючи, як кіт туди потрапив. І Крихту та мене, щойно з-під грядки. Крихта дивилася з відкритою пащею, так само, як я. Вона вже копіювала не мій страх. Вона копіювала оце.

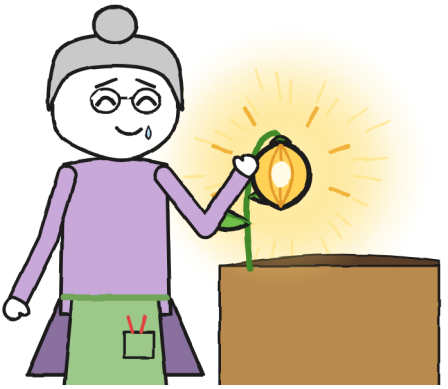

Далеко-далеко знову прогриміло. Юля порахувала за звичкою, тихо, і збилася дорогою.

Флора довго нічого не казала. Потім повільно торкнулася однієї з квіток кінчиком пальця — так, як торкаються того, що довго на тебе чекало.

— Ось такою була набережна, — сказала вона.

Вона сказала це квітці. На фотографії на холодильнику було таке світло, і ще, і ще, аж до кладки.

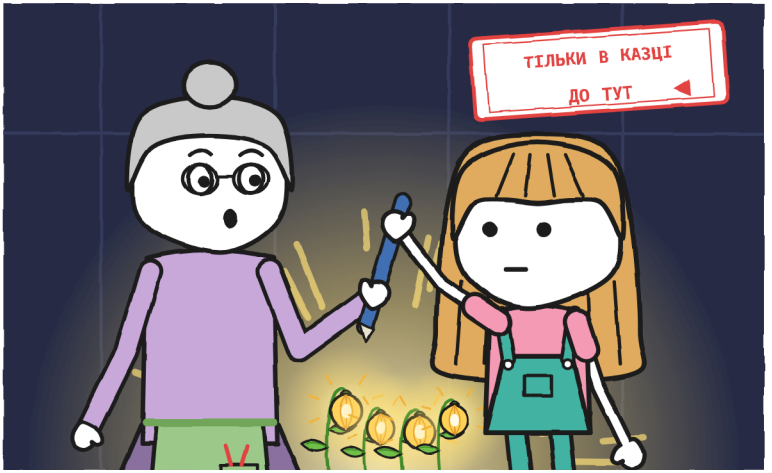
Флорі запітніли окуляри. Не напишу, що вона плакала. Я це малюю, а це не те саме: Флора не з тих, хто плаче, вона з тих, хто поливає.

Я теж торкнувся однієї. Крихта теж, лапою, дуже обережно. Вона була теплувата, як сонячний камінь у гнізді Крихти, що зберігає тепло дня. Ця зберігала щось інше, і зберігала так само добре. Флорині папороті, до речі, лишилися цілі.

Флора повернула корбу. Намальовані краплі знову пішли вгору, і дощ над грядкою перестав. Потім, просто там, серед ліхтарниць, вона дістала ручку, щоб підписати.

Вона була синя. Я навіть не встиг роздивитися, стирається вона чи ні, бо Юля вже тримала її за руку.

— Ще ні, — сказала Юля й зупинила її руку. — Бракує однієї. Восьмої. Вона втекла через мене: я відкрила слоїк завчасно.

Юля цілий день чекала на цей підпис. І щойно зупинила його двома пальцями.

Флора лишилася з ручкою в повітрі. Потім сховала її.

— Гаразд, — сказала вона.

Ми повернулися на кухню по одному, із сімома ліхтарницями, що світили за склом. Уже на кухні Флора стала перед нами:

— Двір ще зачинений. Поки не виходимо.

Ніхто не сперечався.

Юля відлипила етикетку від коробки, повільно, щоб не порвати, і сховала її до кишені комбінезона, як ховають ключ.

Доставляти — то доставляти повністю. —Ю.

Ми чекали на кухні, доки в Юлі не закінчилися спалахи для рахунку.

Дванадцять слонів. Шістнадцять. Двадцять один, і грім, який уже не був громом, а був шумом меблів, що їх тягнуть двома поверхами вище. Потім небо востаннє спалахнуло за хмарами, і Юля рахувала, поки не скінчилися слони, а нічого не прийшло. У вікні перестав іти дощ. Гроза пішла. Попри це, Флора тримала нас усередині ще пів години, відлічені від останнього грому. Це було Юлине правило, і цього разу виконувати його довелося їй самій, зі стиснутими зубами.

Флора відчинила задні двері. Двір був мокрий і нерухомий, плитка блищала, а між хмарами були зірки, небагато, з тих, що виходять подивитися, що сталося. Юля стала на порозі, а я поруч.

Восьма була там, надворі. З Флориного дому кладки не було видно: її закривав мур набережної. Якщо вона не встигла знайти землю, вона вже ще один камінь. Я подумав про дощ, що стікав до каналу, і перестав дивитися на воду.

А залишався звичайний строк: без підпису Флори на світанку № 2 полетить назад на свою полицю. У нас було до сходу сонця.

— Ходімо її шукати, — сказала Юля.

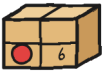
Юля знову тримала руку на клямці. Тепер двері були відчинені.

Флора довго дивилася в ніч. Потім тричі стукнула в мур двору, стіну Дому драконів, як казала Віра. Тук, тук, тук. Кісточками пальців, без поспіху.

Над муром, по той бік, засвітився ліхтар.

— Цього разу, — сказала вона, — ви підете не самі.

РОЗДІЛ 6

Восьма

Ми вийшли із двома дорослими, ліхтарем і велосипедом. Раніше Флора зателефонувала до мене додому й до Юлі: «Повернемо їх сьогодні вночі, і вони будуть не самі».

Це був перший у моєму житті вихід зі списком:

- Віра, з ліхтарем.
- Флора, з ліхтариком.
- Тоньо, з велосипедом, який він котив, щоб динамо давало світло.
- Юля, з порожнім слоїком і етикеткою в кишені комбінезона.
- І я, з Крихтою всередині дощовика, голова назовні.

Віра прийшла вулицею за хвилину після стуку, з мокрим рудим волоссям і піднятим ліхтарем. Вона стала перед нами, не питаючи, хто що загубив.

Ми з Крихтою більше не тремтіли.

Ми шукали у дворі, на стежці, край каналу.

Флора оглянула плитку ліхтариком. Тоньо пройшов узбіччям, котячи велосипед. Юля торкалася камінців набережної, чи не тепла котрась. Ми з Крихтою зазирали під кожен кущ. Нічого.

Насінина, що спить, уночі — ще один камінь. А на набережній каміння безліч: це я з'ясував тієї ночі, навколішки поруч із Юлею. Усе мало вигляд сплячої насінини. Жодне нею не було.

Тоньо шукав так, як розвозить: усю набережну за десять хвилин, туди й назад, а потім ще раз.

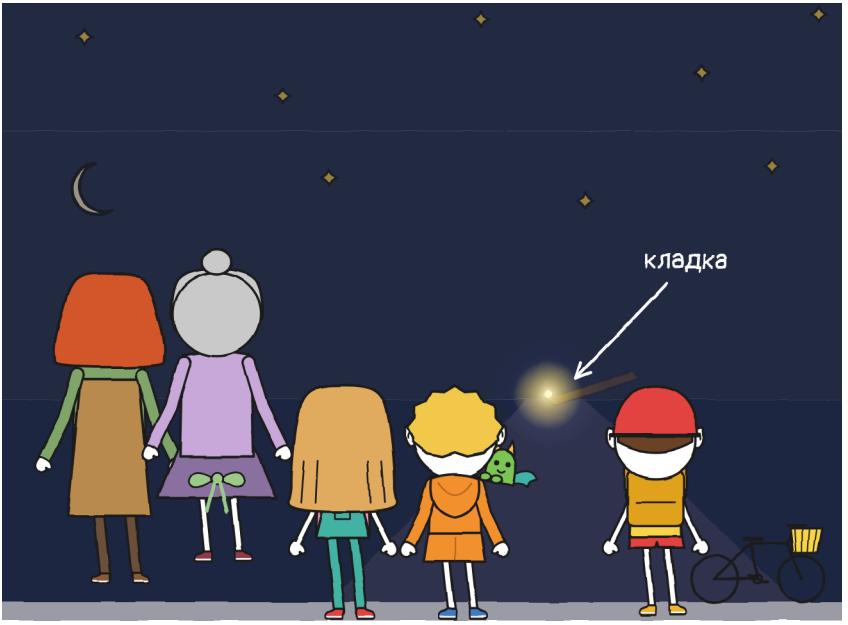
Світло ліхтаря сповнювало відблисками мокре каміння. Тоді я подумав: ліхтарниця, що щойно зійшла, світилася б слабко. Ми шукали маленький вогник, а в нас горіли три світла, і вони його з'їдали.

— Погасіть усе! — сказав я.

Ніхто не питав чому. Тоньо різко зупинився, і світло велосипеда згасло («БЛИСКАВКА» ніколи не зупиняється). Віра приглушила полум'я ліхтаря, поки воно не стало ніщо. Флора вимкнула ліхтарик. На якусь мить на набережній не було ніякого світла.

І в темряві, в кінці набережної, з'явився маленький вогник.

Він був біля підніжжя кладки.

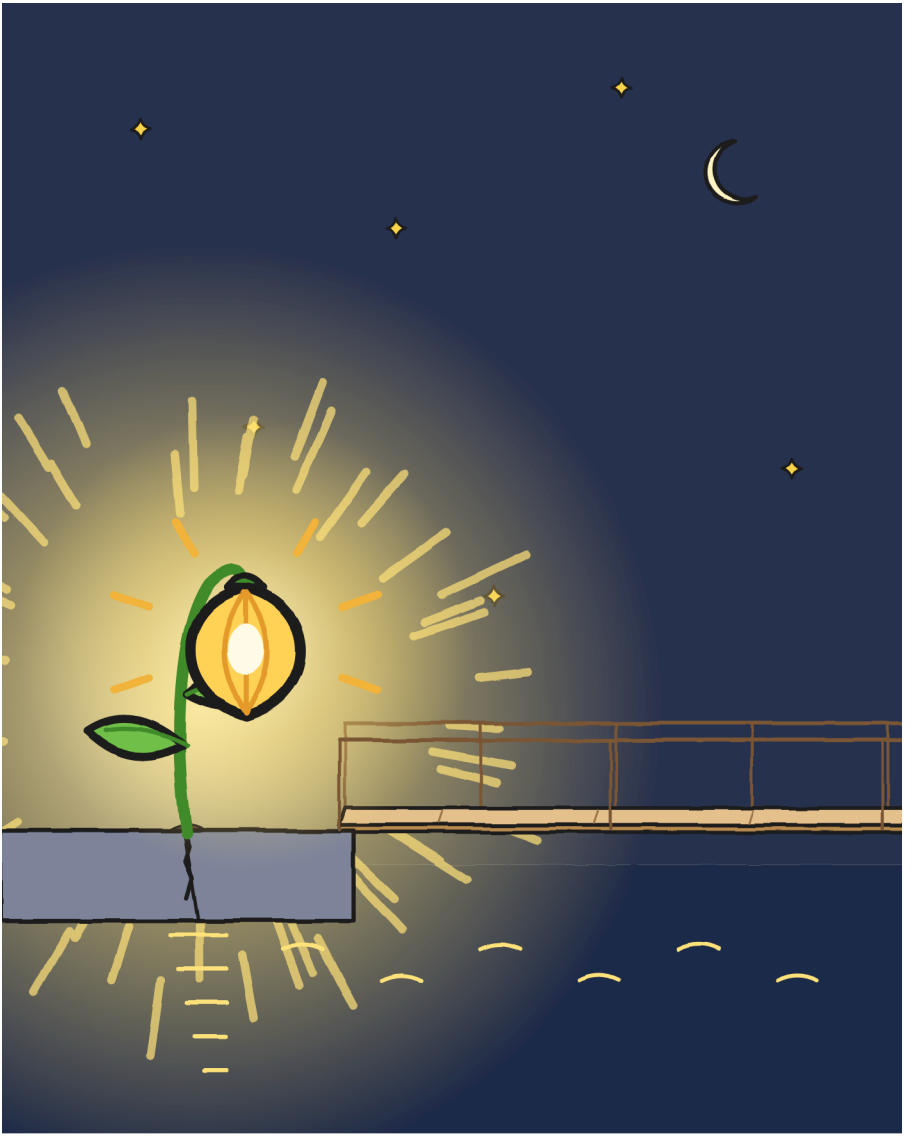

Юля рушила до нього. Решта пішли за нею.

Дощ скотив її стежкою на набережну, і вона застрягла в щілині між двома каменями, з тих, де завжди є палець землі й травинка, яку ніхто не садив. Там вона й посадила себе сама. Здалеку — маленький вогник. Зблизька — вона освітлювала все довкола.

Стебло в неї було скривлене, а світло — таке саме, як у сімох із теплиці. Воно освітлювало початок кладки й шматочок води.

Юля подивилася на кладку. При світлі вона здавалася іншою: коротшою, ширшою, більше дерев'яною, ніж водяною. Цього разу було видно, де вона закінчується.

Вона поставила ногу на дошку. Лише одну. Потім прибрала.
Це не був крок, це була проба, але нога на мить стала добре,

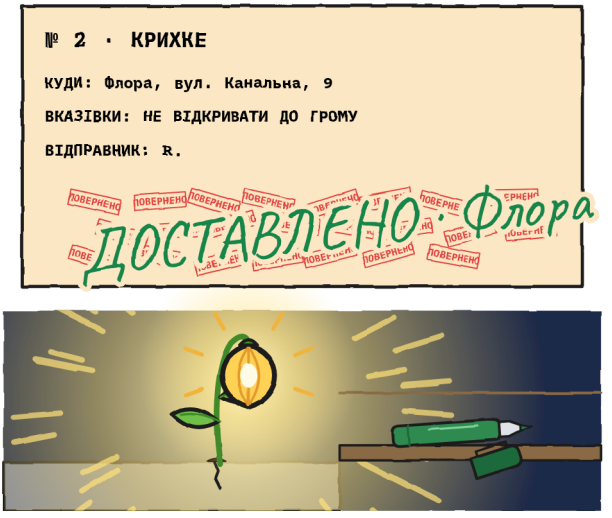
зі світлом восьмої внизу, і ніхто нічого не сказав. Я не сказав «крок»: цього разу вона бачила дорогу.

Здалеку мені вже не страшно. Зблизька — теж майже ні. —Ю.

— Ця залишиться тут, — сказала Флора. — Вона сама обрала місце.

Юля дістала етикетку й свій зелений маркер. Флора притулила її до краю кладки й розписалася при світлі восьмої.

Поверх двадцяти трьох штампів ПОВЕРНЕНО зеленим було написано: ДОСТАВЛЕНО · Флора.

Коли ми прощалися біля її дверей, Флора дала мені свій друшляк.

— Залиш собі. На наступну грозу.

Потім додала:

— І скажи Марі, що давно пора.

Вона простягла його мені за ручки, як справжню каску. Вона не сказала «якщо буде ще гроза»: вона сказала «на наступну», як кажуть про наступну суботу. Тепер він висить на клямці вікна в моїй кімнаті, над коробками, які досі закриті. Це перша річ у тій кімнаті, що не приїхала в жодній із них.

Про доручення я не встиг нічого спитати: Флора зачинила двері раніше. Картка на R. вийшла такою:

6. Імені ніхто не називає. Це теж слід. —Ю.

Віра залишила Крихту в її гнізді, сплячу ще до того, як ми дійшли, на моєму смугастому светрі, який лежить там уже дві суботи й пахне нею дужче, ніж мною. «Її перша гроза», — сказала вона й вкрила її до підборіддя. Крихта спала з трохи відкритою пащею, як я, за словами мами. Про грозу вона не пам'ятатиме. Для цього їй служить цей зошит.

Потім Віра повезла нас до крамниці у своєму фургоні, з велосипедом Тоньо, покладеним ззаду, через автомобільний міст: Великий міст уже був розведений. Юля сіла біля вікна з боку каналу й увесь міст дивилася на воду прямо: щось шукала. І було видно. Далеко-далеко, біля підніжжя кладки, крихітне, світилося світло. Одне. На каналі, де кілька років не світилося жодне.

У крамниці було темно. Не просто без світла: темно цілковито, навіть вивіска; те небагато, що було видно, — від вуличного ліхтаря. Віра висадила нас біля дверей і повернулася до своїх драконів, які, сказала вона, після грози довго не засинають. Мари за прилавком не було.

Вона була під ним.

Ми троє, Юля, Тоньо й я, виглянули над прилавком, у ряд, поклавши підборіддя на дерево, і там унизу, в заглибині, була Мара: закутана в ковдру до шиї, у навушниках і з ківшиком на голові, а капелюх поверх ківшика, бо Мара не знімає капелюха навіть заради цього. Вона обіймала гумову жабку. Мою жабку. Ту, що була нічия. Тепер я знаю, навіщо вона була потрібна Марі.

— Уже минуло? — запитала вона.

Я впізнав цей голос. Це був мій, коли я говорив з-під ліжка.

— Давно, — сказала Юля.

Мара все ще була там: ковдра, навушники й ківшик.

Вона носила цю посилку двадцять три рази. Жодного — під час грози.

Того ранку вона вже все приготувала наприкінці прилавка: ковдру, навушники, ківшик. Я це бачив і втупився в посилку.

«У мене тут справи». Авжеж. —Ю.

Я передав їй Флорині слова.

Мара не спитала, яка Флора, ані яка година, ані година чого. Вона насунула ківшик на брови, найближче до почервоніння, на що здатна людина з ківшиком на голові, і під ним мені здалося, що я бачу посмішку з тих, якими вона вже не користується, ту з давньої фотографії двох молодих відьом, із наліпкою, що висить за прилавком. Мара й Флора знайомі, і не лише по двадцяти трьох доставках. Звідки — не знаю; це йде до списку запитань на іншу суботу, який уже на другій сторінці.

— Я теж боюся громів, — сказав я їй.

Перший раз, під грядкою, мені це коштувало цілої грози. Другий вийшов сам, як гик.

Мара нічого не сказала. Підняла ковдру.

Я надягнув друшляк, який не випускав із рук від Флориних дверей. Для цього мені його й дали. І заліз під прилавок до неї.

Ми помістилися.

У Мари був ківшик, у мене друшляк. Вона й далі обіймала жабку. Над прилавком виглядали Юля й Тоньо. Ніхто не сміявся.

Ми пробули так, поки Марі не минуло, або поки в мене не заснула нога, що, власне, те саме. Коли вона вийшла, увімкнула світло, а Юля поклала етикетку на прилавок, біля печатки: двадцять три ПОВЕРНЕНО і, зверху, ДОСТАВЛЕНО · Флора. Мара прочитала її, не торкаючись, довго, як колись

читала етикетку № 1. Потім подивилася на кінець прилавка, де ковдри вже не було, і пішла по коробку.

Вона поставила для Тоньо коробку для доставки догори дном біля табуретів.

— Поки що, — сказала вона.

«Поки що» в устах Мари може тривати довго.

Тоньо сів. Коробка була така низька, що він майже торкався підборіддям колін. Лишився.

Юля подала йому зелений маркер.

На рюкзаку, після «Крім грози», Тоньо дописав два слова:

«і котів».

Тепер дрібний шрифт каже правду. —Ю.

Потім Юля залізла на мій синій табурет, найближчий до стіни, закреслила 19 на табличці й написала поруч 18, більше, ладна закреслити й його.

Я виправив свій план. Для громів:

1. Рахувати слонів.
2. З кимось.
3. Якщо гикну, нічого страшного.

І не казати, що ти мисливець за чимось. —Ю.

Ми зачиняли крамницю, коли пролунав дзвіночок.

Дзінь.

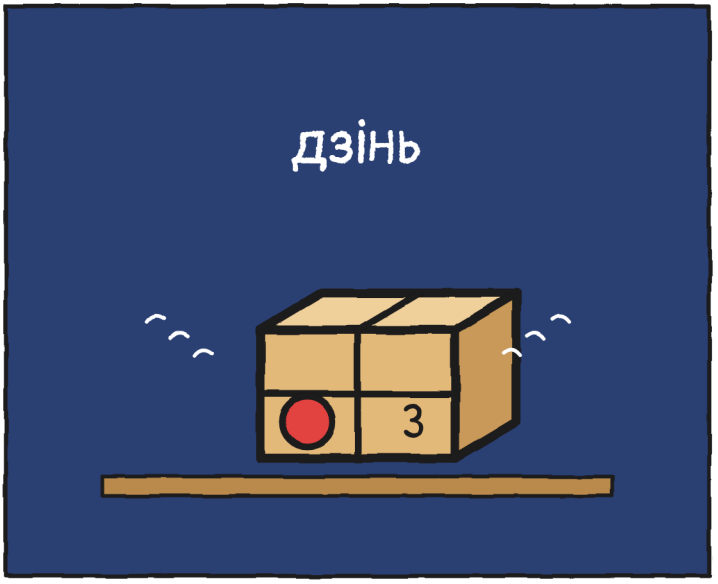
Він долинав не від дверей. Він долинав від полиці повернених: № 3, поруч із двома порожніми місцями.

Я підійшов прочитати етикетку.

№ 3 · ДЛЯ ТОНЬЧИКА.

Тоньо став такого кольору, як його каска.

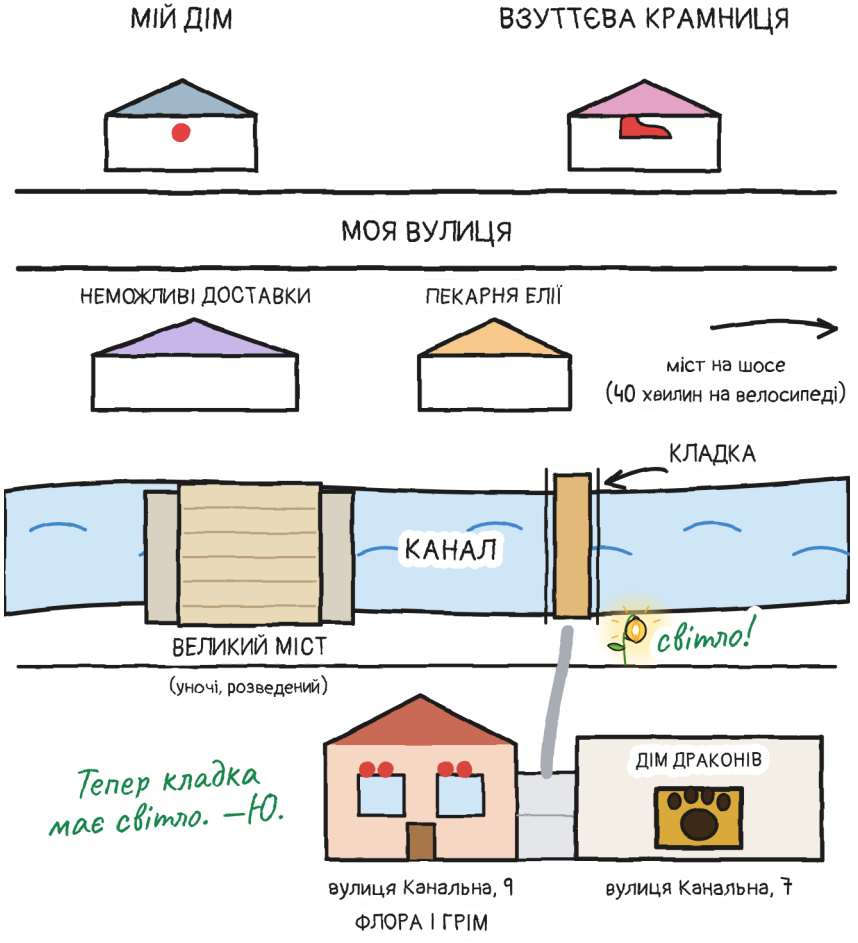

Хто надсилає посилки Тоньо? —Ю.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

(скоро)

РАЙОН (версія 2)

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Ця книжка існує в шести розмірах, для дітей від 3 до 16 років, і понад 20 мовами. XXS, XS, S, M і L розповідають історію сторінка за сторінкою, на тих самих малюнках і з дедалі більшою кількістю відтінків. XL — це роман: та сама історія, у якій є місце для всього, що Гуні думає, але не каже.

Рівні за ЗЄР орієнтовні: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Кожен у своєму розмірі. Та сама гроза. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com (із завданнями розміру L)

СПРАВЖНЯ ГРОЗА: ЩО РОБИТИ

1. Якщо чуєш грім, навіть далекий, зайди в дім: блискавка вже може дістатися до тебе.
2. Усередині, з дорослим, подалі від вікон, дверей і скла. Жодних теплиць, мостів, дерев і води.
3. Не виходь, доки не мине пів години після останнього грому.
4. Рахунок слонів допомагає зрозуміти, чи блискавка вдарила близько, чи далеко, і заспокоїтися. Він не підказує, коли виходити.

РАХУЙ СВОЮ ГРОЗУ

Із дому: рахуй слонів між спалахом і громом.

Спалах	Слони	Кілометри (1 на 3, приблизно)	Ця блискавка: ближче чи далі?
1	15	5	–
2	9	3	ближче

Гикаєш від громів? Рахуй слонів. І рахуй із кимось. –Ю.